

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Šárkou Henzlovou jako samosoudkyní v právní věci žalobkyně: **Real life Services, s.r.o.**, IČO: 28362519, se sídlem: Vyšehradská 1349/2, Praha 2, PSČ: 128 00 právně zastoupena: Mgr. Janem Vargou, advokátem, se sídlem Fügnerovo nám. 1808/3, Praha 2, PSČ: 120 00 proti žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti ČR**, se sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2, o **náhradu škody 2.000.000,- Kč s příslušenstvím**

t a k t o :

- I. Žaloba o zaplacení 2.000.000,- Kč s příslušenstvím se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobkyně se svou žalobou domáhá zaplacení náhrady škody za trestní stíhání jednatele žalobkyně, v souvislosti s kterým byl vzat do vazby a vazbu vykonal od [REDACTED]. Trestní stíhání bylo zastaveno. Jednatel společnosti žalobkyně byl zproštěn obžaloby, rozsudky nabyly právní moci dne 10. 3. 2011. V souvislosti s vazbou jednatele žalobkyně, který byl současně jediným jednatelem a jediným společníkem, ušel společnosti zisk, v souvislosti s podnikatelskou činností, a to zejména z výsledku hospodaření žalobkyně a z prognózy dalšího vývoje. Vzhledem k tomu, že jednatel byl vzat do vazby, když žalobkyně měla předjednané zakázky, k jejich realizaci v důsledku nezákonného vedení trestního stíhání a nezákonného výkonu vazby jejího jednatele, následně nemohlo dojít. Žalobkyně vyčísluje škodu na částku 2.000.000,- Kč, neboť byly sjednány konkrétní závazky a to s panem

Z [REDAKCE] N [REDAKCE] ve výši 72.000,- Kč měsíčně a 100.000,- Kč, nejméně 100.000,- Kč měsíčně, což je po více než 20 měsících trvání vazby, částka 2.000.000,- Kč.

Žalovaná nesouhlasila se žalobou. Shodla se se žalobkyní v tom, že jednatel společnosti, Michal Benda, byl v důsledku vazby omezen na svobodě, nesouhlasila však s aktivní legitimací žalobkyně, neboť právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají pouze účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda. Tímto účastníkem však nebyla žalobkyně, proto není ve sporu aktivně věcně legitimována. Nesouhlasí ani s výší požadované škody.

Žalobkyně uplatnila u žalované předběžně svůj nárok a to listinou ze dne 7. 3. 2013. Žalovaná zaslala negativní stanovisko k návrhu žalobkyně a to v listině ze dne 9. 9. 2013. Z přiložených listin, které žalobce žádal k provedení důkazu je zřejmé, že jednatel společnosti Michal Benda byl zproštěn obžaloby, k tomu rozsudek Krajského soudu Ústí nad Labem [REDAKCE] a rozsudek Vrchního soudu v Praze [REDAKCE], obě doložka právní moci 10. 3. 2011. Mezi účastníky není sporná ani délka pobytu jednatele žalobkyně ve vazbě, nebyl mezi nimi ani spor o to, že by žalobce nebyl jednatelem žalující společnosti. Žalovaná sporuje aktivní legitimaci žalobkyně a výší škody.

Podle § 1 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.

Podle § 5 písm. b) zák. č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem.

Podle § 13 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.

Podle ustanovení § 7 z.č. 82/1998 Sb., právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda. Právo na náhradu škody má i ten, s nímž nebylo jednáno jako s účastníkem řízení, ačkoliv s ním jako s účastníkem řízení jednáno být mělo.

Podle ustanovení § 8 z.č. 82/1998 Sb., (1) nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

(2) Byla-li škoda způsobena nezákonným rozhodnutím vykonatelným bez ohledu na právní moc, lze nárok uplatnit i tehdy, pokud rozhodnutí bylo zrušeno nebo změněno na základě řádného opravného prostředku.

(3) Nejde-li o případy zvláštního zřetele hodné lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím přiznat pouze tehdy, pokud poškozený využil v zákonem stanovených lhůtách všech procesních prostředků, které zákon poškozenému k ochraně jeho práva poskytuje, takovým prostředkem se rozumí řádný opravný prostředek mimořádný opravný prostředek, vyjma návrhu na obnovu řízení, a jiný procesní prostředek k ochraně práva, s jehož uplatněním je spojeno zahájení soudního, správního nebo jiného právního řízení.

Podle ustanovení § 31 zák. č. 82/1998 Sb. odst. 1) Náhrada škody zahrnuje takové náklady řízení, které byly poškozeným účelně vynaloženy na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí nebo na nápravu nesprávného úředního postupu. Odst. 2) Náhradu nákladů řízení může poškozený uplatnit jen tehdy, jestliže neměl možnost učinit tak v průběhu řízení na základě procesních předpisů, anebo jestliže mu náhrada nákladů takto již nebyla přiznána. Odst. 3) Náklady zastoupení jsou součástí nákladů řízení. Zahrnují účelně vynaložené hotové výdaje a odměnu za zastupování. Výše této odměny se určí podle ustanovení zvláštního právního předpisu o mimosmluvní odměně. Odst. 4) Poškozený nemá právo na náhradu nákladů zastoupení, které vznikly v souvislosti s projednáváním uplatněného nároku u příslušného úřadu.

Dle ustanovení § 26 zákona, který stanoví, že pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v tomto zákoně občanským zákoníkem. Občanský zákoník upravuje odpovědnost za škodu v ustanoveních § 442, podle kterého se hradí skutečná škoda a to, co poškozenému ušlo (ušlý zisk). Předpoklady pro přiznání náhrady škody je třeba, aby byly splněny podmínky: a) nesprávný úřední postup nebo existence nezákonného rozhodnutí

b) vznik škody

c) příčinná souvislosti mezi a) a b).

Ve věci, která je předmětem tohoto sporu, je již ustálená judikatura Nejvyššího soudu, od níž nemá soud důvodu se odchylovat ani v projednávané věci. Názor, že žalující obchodní společnost není aktivně věcně legitimována ve sporu proti státu o náhradu škody způsobené výkonem vazby na jejím jednateli a společníkovi ani ve sporu o náhradu škody způsobené jejich trestním stíháním, platí i v této věci. (k tomu srovnej např. rozhodnutí Nejvyššího soudu 28Cdo 2855/2012 ze dne 15. listopadu 2012).

Právní zástupce žalobkyně žádal, aby soud postupoval podle obecných ustanovení občanského zákoníku, aby se tak vyhnul aplikaci výše uvedeného rozhodnutí. Na toto řízení se vztahují ustanovení zákona č. 82/1998 Sb., který je lex specialis k občanskému zákoníku. Pro účely odškodnění účastníků trestních řízení, se judikatura ustálila v názoru, že na rozhodnutí, kterými bylo trestní řízení zahájeno (a poté došlo buď k zastavení, odložení věci nebo zproštění obžaloby) se hledí jako na nezákonná. Žalobce však nemá žalobu postavenou na obecné odpovědnosti, která zde také jak již bylo výše uvedeno není na místě. I kdyby soud postupoval podle obecné odpovědnosti za škodu, bylo by třeba zjišťovat porušení povinnosti, zde si není soud jist tím, zda by se žalobci podařilo prokázat zavinění, když bylo postupováno podle trestního řádu, který v § 160 přímo ukládá povinnost orgánům činným v trestním řízení konat, pokud jsou splněny podmínky a zahájit trestní stíhání.

Ze všech výše uvedených důvodů soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.

Ohledně nákladů řízení soud rozhodoval dle ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř., podle kterého by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, té však žádné náklady nevznikly. Soud tyto náklady nepřiznává, neboť nález Ústavního soudu, který rozhodl o tom, že státním organizacím a účastníkům řízení, které nejsou zastoupeny advokátem, přísluší paušální

náhrada ve výši 300,- Kč, byl vydán v říjnu 2014, a žaloba byla podána dne 9. 9. 2013. Nebylo by tedy spravedlivé uložit povinnost žalobkyni k náhradě nákladů řízení, když toto rozhodnutí nebylo známo v době podání žaloby.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím zdejšího soudu

V Praze dne 29. 1. 2015

JUDr. Šárka Henzlová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Veronika Matějková

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Novosada a soudců JUDr. Veroniky Křest'anové, Dr., a Mgr. Libora Zhřívála ve věci žalobkyně: **Real Life Services, s. r. o.**, IČO: 28362519, se sídlem v Praze 2, Vyšehradská 1349/2, zast. Mgr. Janem Vargou, advokátem, se sídlem v Praze 2, Fügnerovo nám. 1808/3, proti žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem v Praze 2, Vyšehradská 16, o náhradu škody 2.000.000 Kč s přísl., k odvolání žalobkyně i žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 29. ledna 2015, č. j. 26 C 359/2013 - 38,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku I. **potvrzuje** a ve výroku II. **mění** tak, že žalobkyně **je povinna** zaplatit žalované na nákladech řízení před soudem I. stupně částku ve výši 600 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalobkyně **je povinna** zaplatit žalované na nákladech odvolacího řízení částku ve výši 300 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění

Shora uvedeným rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu, jíž se žalobkyně vůči žalované domáhala zaplacení částky 2.000.000 Kč s příslušenstvím (výrok I.) a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.).

Žalobkyně se domáhala zaplacení uvedené částky jako náhrady škody, konkrétně ušlého zisku, který podle jejího tvrzení minimálně v uvedené výši vznikl za dobu trvání nezákonné vazby jejího jednatele a tehdy i jediného společníka Michala Berana, nar. 9. 9. 1973. Nezákonná vazba Michala Berana trvala od [redacted] do [redacted]. Trestní stíhání Michala Berana bylo zahájeno dne [redacted] a skončilo dne [redacted], kdy nabyly právní moci zprošťující rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 6. 2010, sp. zn. [redacted] a potvrzující rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 3. 2011, sp. zn. [redacted]. Žalobkyně tvrdila, že Michal Beran byl vzat do vazby v době, když žalobkyně měla předjednané zakázky, k jejich realizaci v důsledku nezákonného vedení trestního stíhání a nezákonného výkonu vazby Michal Beran jako jejího jednatele a společníka následně nemohlo dojít. Konkrétně uváděla, že vyčísluje škodu na částku 2.000.000 Kč, neboť byly sjednány konkrétní závazky s panem Z [redacted] N [redacted] s příjmem ve výši 72.000 Kč měsíčně bez DPH, spolu s dalšími zakázkami by pak měla žalobkyně měsíčně průměrný zisk nejméně 100.000 Kč. Za dobu (více) než 20 měsíců vazby to odpovídá požadované částce 2.000.000 Kč.

Žalovaná žalobu považovala za nedůvodnou. Nerozporovala tvrzení o nezákonné vazbě Michala Bendy a o jeho nezákonném stíhání, ale nesouhlasila s aktivní věcnou legitimací žalobkyně pro uplatnění náhrady škody způsobené nezákonným rozhodnutím, když tuto mají pouze účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda. Žalobkyně však účastníkem řízení nebyla. Žalobkyně postupem podle zákona č. 82/1998 Sb. (dále jen „Zákon“) uplatnila u žalované předběžně svůj nárok žádostí ze dne 7. 3. 2013, žalovaná jej se shora uvedenou argumentací odmítla stanoviskem ze dne 9. 9. 2013.

Soud I. stupně se ztotožnil s názorem žalované, kdy odkázal na příslušná ustanovení Zákona včetně jeho ustanovení § 7, podle kterého právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda; právo na náhradu škody má i ten, s nímž nebylo jednáno jako s účastníkem řízení, ačkoliv s ním jako s účastníkem řízení jednáno být mělo. Současně své závěry podpořil odkazem na ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu České republiky s tím, že nemá důvodu se od ní odchylovat ani v projednávané věci. Soud I. stupně pak uzavřel, že žalující obchodní společnost není aktivně věcně legitimována ve sporu proti státu o náhradu škody způsobené výkonem nezákonné vazby na jejím jednatelem a společníkovi. Konkrétně pak odkázal na závěry rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ze dne 15. 11. 2012, sp. zn. 28Cdo 2855/2012. Žalobkyně v řízení argumentovala i tím, že pokud není aktivně věcně legitimována podle speciální úpravy představované Zákonem, je třeba vycházet z obecné odpovědnosti za škodu podle (tehdy platného) občanského zákoníku. Zdůraznila, že odpovědnost státu za škodu vzniklou jí nezákonným rozhodnutím je zaručena čl. 36 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. K doplňující právní argumentaci soud I. stupně uzavřel, že žalobkyně nemá žalobu postavenou na obecné odpovědnosti, avšak i kdyby soud postupoval podle obecné odpovědnosti za škodu, bylo by třeba zjišťovat porušení povinnosti, přičemž si

není soud jist tím, zda by se žalobkyni podařilo prokázat zavinění, když bylo postupováno podle trestního řádu, který v ustanovení § 160 přímo ukládá povinnost orgánům činným v trestním řízení konat, pokud jsou splněny podmínky, a zahájit trestní stíhání. Z popsanych důvodů tak soud I. stupně žalobu zamítl, aniž by zjišťoval, zda a v jaké výši žalobkyni skutečně vznikla škoda, když pro jeho závěry to nebylo podstatné. Na otázku náhrady nákladů řízení aplikoval ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř. arg. a contrario, když dospěl k závěru, že plně úspěšné žalované žádné náklady nevznikly. Pokud jde o náhradu hotových výdajů paušální částku ve výši 300 Kč za úkon podle ustanovení § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. použitého ve spojení s nálezem Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, neshledal uložení povinnosti žalobkyni za spravedlivé, když v době podání žaloby nebyl žalobkyni předmětný nález ještě znám.

Žalobkyně napadla včasným a přípustným odvoláním rozsudek v celém rozsahu, a to pro nesprávné právní posouzení mající za následek nesprávné rozhodnutí. Zdůraznila, že si je vědoma ustálené judikatury o neodpovědnosti státu vůči obchodní společnosti, jejíž jednatel či společník byl nezákonně stíhán, ale zdůraznila, že stíhání Michala Bendy bylo od počátku zcela nedůvodné jako výsledek smyšlených a vykonstruovaných teorií vyšetřujících orgánů. Žalobkyni v důsledku nezákonného trestního stíhání a nezákonné vazby prokazatelně vznikla škoda. Pokud tedy pak Zákon neumožňuje přiznání náhrady škody žalobkyni, je třeba, aby tuto přiznal soud na základě obecné právní úpravy. Žalobkyně tak navrhovala, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil tak, že žalobě vyhovějí a přizná jí náhradu nákladů řízení, popř. tak, že napadený rozsudek zruší a věc vrátí soudu I. stupně k dalšímu řízení.

Žalovaná napadla včasným a přípustným odvoláním rozsudek jen v rozsahu nákladového výroku. Namítala, že není správný závěr soudu I. stupně ohledně neuložení povinnosti žalobkyni zaplatit žalované na nákladech řízení uvedený nákladový paušál. Poukázala na bod 30 výše zmíněného nálezu, ze kterého přímo vyplývá, že závěry nálezu mají být aplikovány i na řízení již probíhající. Navrhovala tak, aby soud nákladový výrok změnil tak, že žalované náhradu těchto nákladů přizná, a to i za odvolací řízení.

Vzhledem k tomu, že řízení před soudem I. stupně bylo zahájeno před 1. 1. 2014, odvolací soud projednal odvolání a rozhodl o něm podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (článek II bod 2 zákona č. 293/2013 Sb.).

Odvolací soud k důkazu provedl úplný výpis z obchodního rejstříku k žalobkyni vedeného Městským soudem v Praze, oddíl C, vložka 136199, který byl pořízen dne 7. 5. 2015. Z výpisu vyplývá, že žalobkyně vznikla dne 17. 3. 2018, že Michal Benda je od počátku až doposud jejím jediným jednatelem a že jako její jediný společník byl zapsán od 17. 3. 2008 do 10. 8. 2009, kdy pak jako další společníci byly zapsány osoby Veronika Ciniburková a Blanka Peterová. Veronika Ciniburková pak již dne 22. 4. 2009 byla do rejstříku zapsána jako prokuristka. Z uvedeného vyplývá, že po dobu vazby, byl Michal Benda schopen provést společenstevní změny a zajistit osobu, která za ni mohla jednat, jakož i rozšířit okruh společníků. Současně je již z tvrzení žalobkyně (podstaty žaloby) zřejmé, že tvrzené sjednané zakázky měla plnit žalobkyně.

Z podnětu podaných odvolání přezkoumal odvolací soud napadený rozsudek a uznal odvolání žalobkyně za nedůvodné a odvolání žalované za důvodné.

Soud I. stupně zcela správně odkázal na ustálenou judikaturu o absenci aktivní věcné legitimity žalobkyně k uplatnění nároku na náhradu škody podle zákona č. 82/1998 Sb., když

žalobkyně nebyla účastníkem předmětného řízení. Na tyto již předestřené závěry odvolací soud odkazuje.

Pokud se pak žalobkyně dovolává aplikace obecné odpovědnosti za škodu podle tehdy účinného občanského zákoníku a podle čl. 36 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, je třeba zdůraznit, že i tím se judikatura Nejvyššího soudu České republiky zabývala, a to se širšími závěry o opodstatněnosti teze o absenci aktivní věcné legitimace toho, kdo nebyl (a ani neměl) být účastníkem řízení, jakož i o absenci příčinné souvislosti.

Příčinná souvislost mezi vznikem tvrzené škody žalobkyni a nezákonnou vazbou a nezákonným stíháním Michala Bendy je totiž přerušena existencí vztahu žalobkyně k Michalu Bendovi jako jednateli a společníkovi. Žalobkyně totiž ve skutečnosti odvozuje vznik škody ze vztahu k Michalu Bendovi (když tvrdí, že ten nemohl ve vztahu k žalobkyni plnit své povinnosti/vykonávat činnost a žalobkyně pak nemohla plnit závazky ze zakázek, příp. získat nové a generovat zisk). Tvrzená škoda žalobkyni tak tedy vznikla až zprostředkovaně, na základě vztahu k osobě Michala Bendy, nikoli z nezákonné vazby, potažmo nezákonného trestního stíhání).

Odvolací soud zde odkazuje na závěry vyjádřené Nejvyšším soudem České republiky zejména v rozsudku ze dne 29. 11. 2011, sp. zn. 30Cdo 675/2011, usnesení ze dne 15. 11. 2012, sp. zn. 28 Cdo 2855/2012 a především pak v rozsudku ze dne 26. 8. 2014, sp. zn. 30Cdo 2767/2013, který pak odkazuje i na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 4. 2013, sp. zn. 30 Cdo 2396/2012, uveřejněný pod číslem 71/2013 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek. Z judikatury vyplývá, že Nejvyšší soud České republiky ve své judikatuře plně prosazuje v obdobných případech závěr o nedostatku aktivní věcné legitimace společnosti, když tato nebyla ve smyslu ustanovení § 7 Zákona účastníkem trestního řízení. Současně ale i dodává, že je-li vytýkán přepjatě formalistický výklad Zákona, je dlužno uvést, že Listina základních práv a svobod přímý nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem nezakládá. Stanoví totiž, že podmínky a podrobnosti odpovědnosti státu za takto způsobenou škodu upravuje zákon (čl. 36 odst. 3, 4 Listiny základních práv a svobod), kterým je právě Zákon. Ústavní soud přitom ve své rozhodovací praxi již dovedl, že čl. 36 odst. 3 Listiny základních práv a svobod přiznává nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím soudu, jiného státního orgánu či orgánu veřejné správy nebo nesprávným úředním postupem pouze za splnění zákonem stanovených obecných podmínek, mezi něž náleží rovněž podmínka aktivní věcné legitimace poškozeného ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 Zákona, potažmo též ustanovení § 9 odst. 1 Zákona (např. usnesení Ústavního soudu ze dne 29. 7. 2008, sp. zn. I. ÚS 216/07, ze dne 26. 9. 2013, sp. zn. I. ÚS 267/13). Nejvyšší soud České republiky ve své judikatuře podrobně vysvětluje nedůvodnost žaloby společnosti na náhradu škody, která jí měla vzniknout v důsledku nezákonného rozhodnutí vydaného v řízení, jehož nebyla účastníkem. Konstatuje, že tato škoda nebyla způsobena přímo nezákonným rozhodnutím, neboť jím nebylo rozhodnuto o právech a povinnostech společnosti, a uzavírá, že nepřiznání náhrady škody v předmětných případech pro nedostatek aktivní legitimace ve smyslu § 7 Zákona neodporuje čl. 36 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Ustanovení § 7 Zákona totiž není samoúčelné, ale reflektuje skutečnost, že mezi státem a osobami, jež nejsou ve smyslu tohoto ustanovení účastníky řízení, ve kterém bylo vydáno nezákonné rozhodnutí, není dán veřejnoprávní vztah. Škoda při výkonu veřejné moci přitom vzniká z veřejnoprávního vztahu (ostatně proto je úprava odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci vyčleněna z občanského zákoníku – srov. důvodovou zprávu k návrhu Zákona).

Z odůvodnění rozsudku ve věci sp. zn. 30 Cdo 3767/2013 lze pak analogicky na posuzovanou situaci uzavřít, že tvrzená škoda žalobkyni vznikla až zprostředkovaně na základě jejího vztahu k osobě Michala Bendy, do jehož práv bylo nezákonným rozhodnutím přímo zasazeno a který proto nemohl ve vztahu k žalobkyni dostát svým závazkům. Tím ovšem dochází k přerušení příčinné souvislosti mezi nezákonným rozhodnutím a škodou vzniklou žalobkyni. Nebýt totiž společenstevního vztahu k osobě Michala Bendy, do jehož práv bylo nezákonným rozhodnutím zasazeno, žalobkyni by žádná škoda nezákonným rozhodnutím způsobena nebyla. Obecný požadavek na účastenství v řízení, v němž bylo vydáno nezákonné rozhodnutí, tak není omezením základního práva zaručeného čl. 36 odst. 3 Listiny, ale promítnutím požadavku na adekvátnost příčinné souvislosti do zákonné úpravy. K vyvrácení právní argumentace žalobkyně je pak podstatný i závěr Nejvyššího soudu České republiky, že totiž jinými slovy, i kdyby podmínku účastenství výslovně nevyžadoval Zákon, nebyla by dána odpovědnost státu vůči žalobkyni právě z důvodu chybějící příčinné souvislosti.

Tyto učiněné závěry ostatně odpovídají též dalším skutkovým okolnostem věci, kdy v průběhu vazebního stíhání Michala Bendy byla do obchodního rejstříku zapsána prokuristka žalobkyně a další společník, z čehož je zřejmé, že tvrzená škoda žalobkyně nemůže být v příčinné souvislosti s tím, že pan Michal Benda byl vazebně stíhán.

Z předestřených důvodů, tak žalobě není možno vyhovět ani podle obecné úpravy s odkazem na ustanovení čl. 36 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Soud I. stupně o věci samé tedy rozhodl věcně správně a odvolací soud napadený rozsudek ve výroku I. postupem podle ustanovení § 219 o. s. ř. potvrdil.

Pokud jde o nákladový výrok, odvolací soud shledal odvolání žalované důvodným. Ztotožnil se s její argumentací, že závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014 sp. zn. Pl. ÚS 39/13 je třeba aplikovat i na řízení probíhající, tedy i na toto řízení.

Z obsahu spisu vyplývá, že žalované vznikly před soudem I. stupně náklady ve výši 600 Kč odpovídající dvěma paušálům po 300 Kč podle ustanovení § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve spojení s citovaným nálezem, konkrétně se jedná o úkony vyjádření k žalobě a účast při jednání před soudem.

Odvolací soud tak postupem podle ustanovení § 220 odst. 1 písm. b) o. s. ř. nákladový výrok změnil a žalované přiznal postupem podle ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř. náhradu nákladů ve výši 600 Kč.

V odvolacím řízení pak žalované vznikly náklady ve výši 300 Kč odpovídající jednomu paušálu po 300 Kč podle ustanovení § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve spojení s citovaným nálezem, konkrétně se jedná o úkon odvolání proti nákladovému výroku rozsudku. Podání ze dne 2. 4. 2015, kterým se žalovaná omluvila z jednání před odvolacím soudem, souhlasila s jednáním bez její přítomnosti a k odvolání žalobkyně se vyjádřila jen v úplné stručnosti tak, že shrnula, že v rozsahu rozhodnutí ve věci samé shledává napadený rozsudek správný a navrhuje jeho potvrzení, odvolací soud nepovažuje za úkon ve smyslu vyhl. č. § 177/1996 Sb. a proto ve vztahu k němu paušální náhradu výdajů žalované nepřiznal.

Odvolací soud tak postupem podle ustanovení § 224 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s ustanovením § 142 odst. 1 o. s. ř. ve vztahu k odvolacímu řízení přiznal plně úspěšně žalované náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 300 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku je dovolání přípustné k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu I. stupně do dvou měsíců od jeho doručení, jestliže dovoláním napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má - li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

V Praze dne 7. května 2015

JUDr. Tomáš Novosad v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Abrahámová